

[C. J. F. Sven.]

Derfor er der jo ikke mellem os nogen principiel Meningsforskel, ingen Væsenforskel, men alene en Gradsforskel. Spørgsmaalet er alene dette: Hvor skal man sætte Grænsen? Jeg maa finde, at den højtærede Socialminister trækker Grænsen forkert, ikke blot samfundsmæssigt bedømt, men ogsaa fordi den Linie, han vil sætte, vil føre fra Scylla ind i Charybdis for de paagældende understøttede, saaledes som jeg nu skal vise.

Efter Lovforslaget vil den saakaldte Kommunegæld kun i visse, i øvrigt i stor Almindelighed angivne Tilfælde kunne medføre Fortabelse af Valgret og Valgbarhed, og kun saafremt den respektive Kommunalbestyrelse vedtager, at Kommunegælden skal have Fattighjælps Virkning. Se, denne Ordning vil jo give Anledning til uendelige Diskussioner i de enkelte Kommuner, og netop under Hensyn til, at Virkningen af at faa Kommunegæld ind under Fattighjælp bliver Valgretstab, har den en særdeles odios Karakter. Thi selv om der maatte være nok saa gode Grunde for at lade Kommunegæld faa Fattighjælps Virkning, vil de Folk, den højtærede Socialminister saa rammende betegner som „Pladderhumanister“, netop sætte ind med, at Overførelsen til Fattighjælp kun sker for at berøve de paagældende Valgretten o. s. v., o. s. v. — Vi kender af bitter Erfaring hele Registeret, hele Rummelen, der i saa Fald vil komme.

Dernæst frembyder de foreslaaede Regler den ganske overordentlig store Betænkelighed, som jeg synes den højtærede Socialminister fuldstændig har overset, at en Mand glider ind under Kommunegæld i den behagelige Tro, at han ikke ved at modtage den løber nogen som helst Risiko for at miste nogle af sine borgerlige Rettigheder. Han oppebærer Hjælpen og tror den hellige Grav vel forvaret, indtil der en skønne Dag træffes den skæbnesvangre Beslutning, at den ydede Kommunegæld skal have Fattighjælps Virkning, eller at Kommunegæld, der fra nu af ydes, skal have samme Virkning. Jeg tror, det er absolut at foretrække, at Manden, inden han faar en bestemt Art af Hjælp, er ganske klar over, hvilke Virkninger det eventuelt kan have for ham. En anden Ordning, den foreslaaede, hvorefter man gaar og faar en Hjælp, som baade siges og antages ingen Virkninger at have, men som dog senere kan faa disse skæbnesvangre Følger, synes jeg rent ud sagt er en unfair Ordning overfor de paagældende, og det er min be-

stemte Mening, at en saadan Regel vil virke langt mere demoraliserende, end de nuværende sociale Love gør. Ved at den højtærede Socialminister bruger særdeles stærke Ord om Samfundets Bundfald og for disses Vedkommende foreslaar Regler, der maaske endda er lovlig strenge, kan man let faa det Indtryk, at den højtærede Minister er en særlig haardhændet Mand, men dette er jo ingenlunde Tilfældet. Netop der, hvor faste og bestemte Regler kunde have pædagogisk og psykologisk Betydning, springer han fra.

Saa lider den foreslaaede Ordning endvidere af den fra den højtærede Socialministers Standpunkt særlig betænkelige Skavank, at man ved et særdeles vigtigt Punkt indenfor Sociallovgivningen, nemlig om Hjælpen, skal have Virkninger som egentlig Fattighjælp, indfører det rene Skøn, thi de Normer, der opstilles i de 3 Paragraffer, betyder jo intet med Hensyn til at give faste Rammer. Det bliver et Skøn hos Kommunen, hvorimod den nu-gældende Lovgivning — lad den være haard, lad den trænge til Reform — snarest følger det af Ministeren saa stærkt lovpriste Retsprincip, idet den siger, at i de og de paa Forhaand opgivne Tilfælde har Understøttelsen Fattighjælps Virkning. Nu kræves der Kommunalbestyrelsens Beslutning for udenfor de lovbestemte Tilfælde at eftergive en Fattighjælp, medens efter Lovforslaget det hele vendes om: I Fremtiden kræves en Beslutning af Kommunalbestyrelsen for at lade Fattighjælpsvirkningen indtræde, altsaa det rene Skøn. Og de i Lovforslaget opregnede Tilfælde angiver kun i brede Træk de Omstændigheder, under hvilke Kommunalbestyrelsen er berettiget til at udøve Skøn. For et enkelt Punkts Vedkommende — det er Lovens § 318 — synes Reglerne endda mere end ejendommelige. Den nævnte Paragraf omhandler nemlig det Tilfælde, at en Person svingagtigt har faaet tilstaaet Kommunelaan. Svingagtigt! Jeg tror ikke, at noget almindeligt Menneske vil finde, at der her er fjerneste Grund til Skøn. Hvis en Person kun ved Sving har faaet Hjælp af det offentlige, saa bør han ubetinget føres ind under den egentlige Fattighjælps Følger; her er intet at tale om. — Endvidere ser man, at i visse Tilfælde, hvor Afgørelse skal træffes om Indtrædelse af Fattighjælps Virkninger, dukker det saa forkætrede Værdigheds- og Uværdigheds-Princip atter op, stikker Hovedet frem, idet der ved Afgørelsen af, om en Hjælp skal have Fattighjælps Virkning, skal tages